

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι

Χίλια δεκακόσα ὀγδοήντα πέντε,
τὸ Κουδέρνο πάει πρίμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἄς τὴν δίνη ὁποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῳ δὲν μᾶς μέλει.

Νοεμβρίου δεκαέξη,
κι' ἔλα χάπιχ τοῦ Ἀλέξη.

Ἐννενη·τα πέντε νούμερο κρατῶ,
καὶ ἀμέσως τώρα πόλεμο ζητῶ.

Καὶ πάλι ὅτ' ἐν Μιλάνο
ὀλίγους στίχους κάνω.

Κρίμα οἱ τόσοι στίχοι μου, Ὁθρένοβιτς Μιλάνο,
κρίμα τὰ ὅσα σοῦψαλα τρελλὸς ἐκ τῆς χαρᾶς...
Ἄλλη φορὰ ποιήματα ὑμνητικὰ δὲν κάνω,
γιατὶ μ' ἐκεῖνα γίνεμαι ὁ πρῶτος μασκαράς.
Δὲν περιμένω νὰ ἰδῶ τί διάβολο θὰ γίνη,
ἀλλὰ εὐθὺς φτερόνομαι κι' ἀνάβω σὰν καμίνι.

Ἐπίστευα τὰ ὅπλα σου βεβαίως νὰ δοξάσης,
δὲν ἤλπιζα, μὰ τὸ σταυρό, τὰ νῶτα σου νὰ στρέψης,
δὲν ἤλπιζα μὲς ὅτ' οὐ Πιρὸτ καὶ πάλι νὰ κουρνιάσης,
καὶ μὲ τὴν ὑποχώρησιν κι' ἐμὲ νὰ μασκαρέψης.
Δὲν πρόσμενα ὅτ' ἡ νίκης σου τὸ τόσο νταβατοῦρι
ν' ἀκούσω πῶς ὁ Βάττεμπεργ σοῦ ἔσπασε τὴ μούρη.

Ἄλλ' ὅμως, κακορροΐζικε, ἀφοῦ δὲν εἶχες θάρρος
ν' ἀντισταθῆς ὅτ' ἐν Βάττεμπεργ καὶ νὰ τὰ βγάλῃς πέρα,
γιατὶ ἐπαρφοσύκωνες λοιπὸν σὰν Γοσποδάρος,
κι' ἡ ὄψις σου ἐτρόμαξε τὸν κόσμο κάθε μέρα;
Γιατὶ δὲν ἐπερίμενες μὲ φράκα καὶ μὲ τρόπο
νὰ πάρῃς σὰν τοὺς Ἕλληνας καὶ οὐ κανένα τόπο;

Δὲν ἔδλεπες τοῦλάχιστον τὰ τέκνα τῶν Ἑλλήνων;
σ' ὅλο τὸν κόσμο πάντοτε ὡς ἥρωες περνοῦν,
ἀλλὰ δὲν πᾶνε κουτουροῦ ἐν μέσῳ τῶν κυνδύνων,
διότι ἔχουν φρόνησιν, διότι ἔχουν νοῦν.
Βεβαίως εἶναι ἥρωες καὶ μὲς ὅτ' ἡ δάφναις γέρνουν,
ποτέ τῶν ὅμως σὰν στραβοὶ κατήγορο δὲν πέρνουν.

Εἶναι καλὸν νὰ σὲ θαρροῦν τῷντι παλληκάρι
κι' ὁ κόσμος γιὰ τὴ δόξα σου τὸ στόμα του ν' ἀνοίγῃ,
ἀλλὰ μὴ βγάξῃς τὸ σπαθὶ ποτὲ ἀπ' τὸ φικάρι,
γιατὶ, ἂν ὁ ἀντίπαλος σὲ στρώσῃ ὅτ' οὐ κυνῆγι,
ἀμέσως μασκαρεύεσαι ἡμέρα μεσημέρι,
κι' ὁ Περικλῆς κι' ὁ Φασουλῆς σὲ πέρνουν εἰς τὸ χέρι.

Θυμοῦμαι καὶ τὸν γαῖδαρο ἐκεῖνον τοῦ Αἰσώπου...
ἐνόσφ τοῦ ἐσκέπαζε τὴν ῥάχη λεοντῇ,
κι' ὁ ἴσκιος τὸν ἀπέφευγε τοῦ καθενὸς ἀνθρώπου
καὶ δι' αὐτὸν ἐγίνετο μεγάλο πατιρντί.
Μὰ σὰν ἐφάνη γαῖδαρος τὸ πρῶτον λεοντάρι,
γυναῖκες, ἄνδρες καὶ παιδιὰ τὸν ἔχρτασαν στηλιάρι.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα βλέποντες μὲ τὸ βαθύ μας βλέμμα,
μουγκρίζομεν ὅτ' ἐν τόπον μας ὡς ἄγριον θηρίον,
κι' ἔτσι δὲν χύνομεν ποτὲ τὸ τίμιόν μας αἷμα,
ποῦ εἶναι ὡς μετάληψις ἀχράντων μυστηρίων.
Αὐτὰ ὁ Ἕλλην σκέπτεται, αὐτὰ ὁ Ἕλλην κάνει,
καὶ δι' αὐτὰ τὸ γόητρον τοῦ ἥρωος δὲν χάνει.

Ἔτσι νὰ κρίνῃς ἔπρεπε, ἀλλὰ ἐσὺ ἐδῶγες
κι' ἀδίκως ἐθυσιάσας τῶν Σέρβων σου τὸ αἷμα,
καὶ τώρα μὲ τὸν Βάττεμπεργ μ' ἀσπάζονται τὰ εὐρήνες,
καὶ νικημένος βασιλεὺς ἐπέταξες τὸ στέμμα.
Ἄλλὰ ζητεῖς κι' ἀνακωχὴν ἐκ τῆς στενῆς σου κόγχης...
κρίμα ὅτ' ὅσα σοῦψαλα καὶ ὅτ' ἡ γυναῖκα πῶχης.

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Μακάρι νάμαστε κι' έμεις σάν τους Βουλγάρους κτήνη...
ταυτιά των Σέρβων τάκαμαν ως είδος τελατίνι.
Μόλις 'στή μέση, Περικλή, ο Γερμανός έφάνη,
τά 'χάσαν κι' οι Τσοπάλοβιτς, τά 'χάσαν κι' οι Μιλάνοι,
κι' έκόπη ως εκ θαύματος έκείνη των ή φόρα...
Και είχα μιλά ύπόληψι 'στους Σέρβους έως τώρα!
Μά νάτους!.. έλεος ζητούν με χέρια σταυρωμένα...
θαρρώ πώς είναι και αυτοί νταήδες σάν κι' έμένα.
'Αλλά τους Σέρβους, Περικλή, κατάκαρδα λυπούμαι,
και ως μη λέμε τίποτα, το τέλος πριν ιδούμε.
'Αφες τους νά φαντάζονται πώς τους κτυπούν οι 'Ρουσοί,
ού γάρ, νομίζω, εΐδαν οι Σέρβοι τί ποιοΐσι.
'Αλλ' όταν βλέπης πᾶσαν γῆν στρατούς νά παρατάττη,
και βασιλείς με βασιλείς και κράτη επί κράτη,
σάν βλέπης τους Αύστριακούς πιασμένους με τους 'Ρώσους,
τους 'Ισπανούς με Γερμανούς, τους Γάλλους με τους Πρώσ-

τους, [τους,
τά γένη επί των γενών, τά φύλα επί φύλων,
μαχαίρας επί μαχαίρων και ξύλα επί ξύλων,
όπόταν βλέπης, Περικλή, πατρίδας με πατρίδας,
και ποντικούς με ποντικούς κι' ακρίδας με ακρίδας,
εάν εγώ ξυλοκοπώ άνηλεώς έσένα,
εάν εσύ ξυλοκοπᾷς άνηλεώς έμένα,
όπόταν και οι 'Ελληνες, τῆς γῆς οι δορυφόροι
και ελῆς τῆς 'Ανατολῆς γνωστοί λιμνοκτόνοι,
φωνάζουν καθημερινῶς πῶς πόλεμο θά κάνουν
και προπαρascευάζονται διά νά ξεθυμάνουν,
όπόταν κι' ο Γεώργιος, ο βασιλεὺς 'Ελλήνων,
μαζί με τὸν διάδοχον, τὸν νέον Κωνσταντῖνον,
ἀφίνη τὸ Τατόι του κι' σ'τὸ Γουδί πηγαίνει
νά 'δῇ τοὺς στρατιώτας του πῶς είναι γυμνασμένοι,
ὦ! τότε δ' Ἀρχάγγελος τὰ πόδια του θά στήσῃ
τὸ ένα 'στὴν 'Ανατολή, τὸ ἄλλο εἰς τὴν Δύσι,
θά πλεύσουν μέσ' σ'τὰ αἵματα τοῦ κόσμου τὰ μοσχάρια,
κεκοιμημένων ἀδελφῶν θ' ἀναστῇ οὐρανὸς κευφάρια,
θά ἔλθῃ δ' Ἀντίχριστος με χίλιους δρόμους διαδόλους
σάν συστημένα γράμματα νά μᾶς σφραγίσῃ εἰλους,
θά ἴδωμεν τὴν 'Ιρῆα, τὸ Βόρειον τὸ Σέλας,
τὸν Κύριον ἐρχόμενον ἐπάνω εἰς νεφέλας,
τὰ Χερουβεὶμ, τὰ Σαραφείμ, παράταν θαυμασίαν,
και τέλος πάντων θάχωμε δευτέραν παρουσίαν.
Π.—'Ω! μή με κάνης νά ριγῶ... μή τὴν φωνὴν ὑψώνης...
μ' αὐτὰς τὰς προφητείας σου τὰ μέλη μου παγώνεις.
Φ.—Τὸ φράγκο μὲν κι' εἴκοσι και τὸ ναπολεόνι
εἴκοσι πέντε και μισό...

Π.—
Φ.—Κι' ἀν ἔτρωγε ὁ Ποταγός 'στὸ Χεσιμέ χρυσάφι,
καθὼς εἰς τὰς σπουδαίας του περιηγήσεις γράφει,
σὲ βεβαιώνω 'γρήγορα πῶς θάλλῃ μιὰ ἡμέρα,
ποῦ θά γεμίζωμεν αὐτὴν τὴν ἀχαμνὴν γαστέρα

μ' ἀδελλαίς, φύλλους, βαθρακούς, τῶν παπυρίων πα...

και με πρασινοκίτριναις σαρανταποδαρούαις.
Κλάψε, καυμένη Περικλή, κλάψε, ἀχρεῖον τέρας...
ποῶς 'πίστευε 'στοῦ Φασουλῆ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας...
πῶς θά γενῇ καταστροφή τῶν πλανητῶν τοῦ κόσμου...
Πηγαίνω 'στὸ κρεβάτι μου νά πέσω μοναχός μου,
και βλέπω μαῦρα ὄνειρα, σπαθὴ χωροφυλάκων,
φιντάσματα αἱμοσταγῆ ἀγρίων βρυκολάκων,
και τότε γίνομαι κι' ἐγὼ ἐκτὸς τοῦ ἐκπυτοῦ μου,
κι' ἀπὸ τὸ στρώμα μου πηδῶ και πάω πρὸς νερό μου.
Μόλις δὲ ὕπνος μαλθακός τὰ μάτια μου σφαλῇ,
τρομπέτα στρατιωτικὴ εὐθὺς θά με 'ξυπνήσῃ,
και τρέχω 'στὸ παράθυρο και βλέπω στρατιώτας
μ' ἀμπέχοντας, με φράγκικα, σελέας και καπίτας.
Πηγαίνω τότε βιαστικὸς νά 'βρῶ τὸν Δελιγένην,
τὸν ἐρωτῶ ἀν σκέπτεται τὸν πόλεμο νά κάνῃ,
'στὰ θεωρεῖα τῆς βουλῆς φωνάζω σάν γαϊδάρη,
πηγαίνω και 'στὸν Μπούμπουλη και εἰς τὸν Κωνσταντῖνον,
'στὸν Παππαμιχαλόπουλο, 'στὸν κύριον Ράικη,
'στὸν Πιππαδαῖο, 'στὸν Κομνᾶ, καθὼς και 'στὸν Ναστράν,
εἰς ἔλους ἐπερώτησιν περὶ πολέμου κάνω,
μὰ θετικὴν ἀπάντησιν καμμίαν δὲν λαμβάνω.
Και τότε τρέχω ἀπελπίς 'στὸ ἐρμή μου σπῆτι,
πλὴν ἔξαφνα εὐρίσκομαι 'στὰ χέρια λυποῦντι,
κι' ἐνθ' με κλέβει φανερά, 'στὸ κλέψιμο ἀπάνω
ἐγὼ ψυχὴ μου Περικλή, καθόλου δὲν ξεχνῶ
τῶν νέων ἀναγκαστικῶν συνεισφορῶν τὸν νόμο,
κι' ἀφίνω δίχως τσιμουδιὰ νά 'γδύνωμαι 'στὸ δρόμο.
Και τώρα 'πὲς μου, Περικλή, ἐδῶ ἰδιαιτέρως
σὲ ποιᾷ γωνιᾷ τῆς σφαίρας μας, σὲ ποῖ τοῦ κόσμου μένεις;
ἀνέφελος και διαρκὲς εἰρήνης βασίλει;
κι' οὐδέποτε τὸν πόλεμον κανένας δὲν γυρεύει;
ποῦ δάνεια δὲν γίνονται και τῶν μισθῶν κρατήσας;
συνεισφοραὶ εἰς χρήματα κι' εἰς κτίματα ἐπίσης;
και παρὰ φύσιν ἔρευναι και βιασμοὶ κατ' οἶκον
κι' ἀνέλπιστοι ἀπαγωγὰὶ ὑπὸ τῶν Μαθάρικων;
'Ω! ναί! δι' ὄνομα θεοῦ, εἰπέ μου νά τὸ ξέρω,
και κάθε μου δικαίωμα ἐκεῖ θά μεταφέρω.

Π.—Μὰ σὺ δὲν ἔχεις τίποτα, βρε μακαρά, νά χῆσῃς;
Φ.—Και ὅμως, φίλε Περικλή, σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις
ἀν και με τοῦδλα ως 'Ιωδ τὸν στόμαχόν μου ζῖνω
και κινητὰ κι' ἀκίνητα δὲν πέρνω κι' οὔτε δίνω,
ἀλλ' ἔνεκα τοῦ τρομεροῦ πολεμικοῦ στροβίλου,
ὡς ὁ Χριστὸς κρεμάμενος θά μείνω ἐπὶ ξύλου.
Π.—Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νά ἦτο κρύα πέτρα,
παρὰ νά εἶχε λογικὸν και φρόνησιν και μέτρα.
Φ.—'Ω! εἴθε ν' ἀπολιθωθῶ καθὼς και ἡ Νιόβη
και τὸ ψυχρόν μου μέγαρον νά μὴν ταράττουν φέροι.
'Αλλὰ εἰπέ μου, πόλεμος θά γίνῃ, δὲν θά γίνῃ;
γιατί αὐτὸ τὸ ζήτημα τὸν νοῦν μου δὲν ἀφίνει.
Π.—Καλλίτερον ὁ ἄνθρωπος νά ἦτο κρύα πέτρα,
παρὰ νά εἶχε λογικὸν και φρόνησιν και μέτρα.
Φ.—'Η λὶ λα μὰ σα βᾶχθα νὶ και τὸν κακό σου φίλο...
Π.—'Ὅρος λοιπὸν δρόμους ματσουκιάς, διαβλοῦ μπακαλάρη.

Μὲς 'στοῦ πολέμου τὴν πολλὴν βοὴν και ἀνάγαν
ὁ θριαμβεύων Λεκατοῦς τὸ αὐριον ἐσπέρας
θά κάμῃ μίαν τρίπρακτον τοῦ Σαίξπηρ κωμωδία,
ποῦ θά γελά ὅποιος τὴν 'δῇ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.
Εἰς τὰ χειροκροτήματα τὸ θέατρον θά σπάσῃ,
κι' ὡς κωμικὸν τὸν Λεκατοῦ δὲ κόσμος θά θαυμάσῃ.

Πολεμικὴ παραφορά
τοῦ Φασουλῆ τοῦ φουκαρά.

'Ὁ φρικτὸν φάντασμα τοῦ τρομεροῦ πολέμου,
γιατί, μωρέ, με κυνηγᾷς... βροῖται, θεέ μου!
ποῦ νά σταθῶ; ποῦ νά κρυφθῶ; ποῦ διάβολο νά μείνω;
μ' αὐτὸ τὸ μαῦρο φάντασμα ὑστερικὸς θά γίνω.
Θεέ μου, τί κατάστασις και πόσαις φασαρίαις!...
ἰδοὺ!.. ἀκούω γύρω μου φωναὶς και μπαταρίαις...
ἰδοὺ! τοῦ Νόρδεμφελδ αἱ μυδραλισκοβολοί...
ὁ Μπούμπουλης ἐλύσσαξε... καπνοβολοῦν οἱ στόλοι...
εἰς τὴν βουλὴν οἱ βουλευταὶ φωνάζουν γιὰ λαχεῖα...
ἐνθὺν και μούπαν ἔφυγε ἡ πυροβολαρχία...
ἰδοὺ και τὸ μηχανικὸν 'στὰ σύνορα πηγαίνει...
φείγουν και τὰ συντάγματα... κανεὶς ἐδῶ δὲν μένει...
ἰδοὺ! ἰδοὺ και ἄλογα πολλὰ τῆς Οὐγγαρίας...
ἰδοὺ! ἰδοὺ κι' ἀμέτρητα κορόϊδα φανταρίαις...
ἰδοὺ! γαϊδουρομούλαρα με ὅπλα φορτωμένα...
ἰδοὺ! βροχή, κατακλυσμός, και σπῆτι γκρεμισμένα...
τίς θά με σώσῃ; ὁ πατρίς, και τίς θά με σ'κτερίσῃ;
ἰδοὺ! πολυάριθμα κάθονται 'στῆς 'Αρίας τὸ γαφύρι...
οἱ εἰζῶνι τοσκόνοινται με Τούρκους μπιμπασίδες...
ἰδοὺ! μωρέ... κτυπᾷτε τους με κοφτεράς λεπίδες...
κῶστε τους εἰλους χαϊμ αἰ, βουθοῦν νά μὴ μείνῃ...
μὰ ὦρ' ἀρχήτερα, παιδιὰ, ἀς γίνῃ, τι γίνῃ.

Κρυφθῇτε 'πίσω 'στὰ βουνὰ και πιάστε ταμπούρι...
ἐμπρός, μωρέ... ὀρμήσατε και σπάστε τους τὴ μούρη...
ἀλλ' ὅχι... μὴν ὀρμήσατε... ἀς λείψῃ τόση φόρα...
δὲν μᾶς συμφέρει πόλεμος ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τώρα...
προσμένετε γιὰ τὸ θεό, γενναῖα παλληκάρια,
νάλθοῦν ἀκίμῃ ἔλογα καμπόσα και μουλάκια,
και τότε πῆλ φορόφορε τὸ κοπερὸ λεπίδι,
κι' εὐθὺς τοὺς πέτασκόμοε ως ποῦ νά 'πῆς κρεμμύδι.

Μαῦρ' εἶναι νύκτα 'στὰ βουνὰ κι' ὁ 'Ελλὴν ξεσπάθωνει...
ἰδοὺ... ἐκεῖ 'στὸ 'Ακτιον ἐστήθη τὸ κανόνι...
μὲ πᾶναι θέρη, πυρετός, φρικταὶς ἀνατριχίλαις...
ἀπὸ παντοῦ ἡ θάλασσα ἐγέμισε τορπίλαις...
φοβοῦμαι και εἰς τὴν ἑρᾶ τὸ πόδι νά πατήσω...
φοβοῦμαι μὴ και 'στὴν στερὰ τορπίλῃ ἀπαντήσω...
βοήθεια!.. νά! τινάζομαι ἀπάνω 'στὸν ἀέρα...
ἰλιγγῶ, σκοτίζομαι 'ψηλὰ εἰς τὸν αἰθέρα...
βλέπω τὴν Πόλιν ἀπ' ἐδῶ και τὸν Χαμὶτ Σουλτάνο...
ἀχ! βρε Σουλτάνε Τουρκαλά, τί ἐγὼ νά σοῦ κάνω!...
μὰ νά κι' ἡ Συνδιάσκεψις... θεέ! τί πανηγύρι!...
τρία πολυάριθμα κουτσουλοῦν τὴ μύτη τοῦ Βεζύρη...
ὁ Νελιδῶφ φτερνίζεται, ὁ 'Αγγλὸς χαμογερεῖται,
ὁ Τούρκος δαμονίζεται και κατὰ γῆς κυλιέται...

φωνάζουν γιὰ τὸ στάτους κὼδὸ μὲ ἔλη τους τὴ λύσσα...
 ἔλα πηγαίνουν μιὰ χιρὰ.. ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!
 Καὶ τὴν Ἑλλάδα, κύριοι, νὰ λάβετε ὑπ' ὄψει,
 μὴ σὰς ἀλλάξῃ τὸ Χριστὸ καὶ διαμπαῖς σὰς κόψη.

Βαρδᾶτε κι' ἀπὸ τὰ 'ψηλὰ κατὰμουτρα θὰ πέσω...
 εἰς ποῖον μέρος ἀσφαλὲς τὸν πόδα μου νὰ θέσω;
 Μὴν ἦναι ὄνειρον αὐτὸ καὶ φαντασίας πλάσμα;...
 ἀλλ' ὄχι... νά!.. μὲ κυνηγᾷ τὸ φρικαλέον φάσμα,
 καθὼς κι' ἡ μαύρη 'Ερινὺς τὸν γυῖο τῆς Κλυταιμνήστρας,
 τῆς πρώτης ἀφιλότιμης κι' ἐλεεινῆς τσακίστρας.
 Ἰδοὺ το!.. νάτο!.. ἔρχεται κατόπιν δλοένα...
 ὦ τοῦ πολέμου φάντασμα, τί θέλεις ἀπὸ 'μένα;
 'Στὸν Ρεβελάκη πῆγαινε, 'στὸν Δούνη, 'στὸν Σιγάλα,
 καὶ σ' ὅσους ἄλλους ἀγαποῦν σπαλῖομαι καὶ φευγάλα.
 'Εγὼ ζητῶ τὸ στάτους κὼδὸ, ἐγὼ σπαθὶὰ δὲν θέλω,
 κι' οὔτε κανένα θούριον ποτέ μου ἀπαγγέλλω.
 Μακράν, ἀχρεῖον φάντασμα, μακράν ἀπ' ἐδῶ πέρα,
 καὶ μὴ μὲ κἀνὼς κόψιμο νὰ ἔχω νύκτα 'μέρα.

'Αλλ' ὄχι... νά! μὲ κυνηγᾷ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα...
 κι' ὁ Δεληγιάννης ἔπαψε νὰ πῖνῃ πιὰ σουμάδα,
 κι' ἀπὸ τὸ θῆμα τῆς βουλῆς κι' εἰς κάθε σουαρέ του
 δροσίζεται τὸ στόμα του μὲ σπέρτο καμινέτου.
 'Ολα φωτιὰ καὶ μπούμπερη, ἔλα καπνὸς καὶ σκόνῃ...
 κι' ὁ Τηνιακὸς Μαυρομαρᾶς σπαθὶ 'στὴ μέση ζώνει...
 'στὰς ἀνακρίσεις τοῦ Σουρῆ φωτιὰ κι' ἐκεῖνος βάζει...
 πῶ! πῶ!.. ὁ Χόδαρτ' ἔφθασε κι' ὁδοῦζια τινάζει...
 Βοήθεια, καὶ ἡ μπάλαις του ντιβάνι θὰ μᾶς κἀνουν...
 λοιπὸν ἄς φύγω 'στὸν Τρελλό... ἀλλὰ κι' ἐκεῖ μὲ φθάνουν...
 ὦ σὺ, κυρία Φασουλή, ὦ μάτια μου, ὦ φῶς μου,
 γιὰ ὅλους πιὰ ἐσῆμανε συντέλεια τοῦ κόσμου...
 βάλε τὸ πᾶπλωμα μπερδὲ νὰ μὴν περνοῦν ἡ μπάλαις,
 κι' ἔλθουν καὶ μὲ σκοτώσουνε μέσα 'στῆς δῆς σ' ἀγκάλας.

Νά! νά!.. δῆς Τοῦρκοι 'πίσω μου ὁρμῶν μὲ γιγατᾶνι...
 νά! θὰ μοῦ κόψουν τὸν λαϊμό... βοήθεια, Δεληγιάννη!
 ὦ! νά! μιὰ σφαῖρα ἔξαφνὰ μοῦ πέρνει τὸ καπέλο...
 τὸ Μνήσθητί μου Κόριε τρεχάτος ἀπαγγέλλω...
 ὦ φάσγονον αἱματηρὸν τοῦ εἰδεχθοῦς θανάτου...
 ἀλλὰ τί λέγω;... ἄς χωθῶ ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου...
 ἔλατε, βοηθήσετε, γενναῖοι πατριῶται,
 τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν 'στὸν Φασουλή σας δότε...
 Σταθῆτε, Τοῦρκοι ἀνδρῶν... ἔλατε, σφάζετέ με...
 ἀλλ' ὄχι... φύγετε μακρὰν καὶ συγχωρησετέ με...
 τὴν πάλαι του 'στὸ σδέρκο μου κανεῖς ἄς μὴν περάσῃ,
 καὶ εἴθε τῶν γονέων σας τὸ κόκκαλο ν' ἀγιάσῃ...
 μὰ νά! βεντίφης ἄγριος 'στὸ δρόμο μὲ προφθάνει...
 δὲς μου τορπίλαις, Μπούμπουλη... βοήθεια, Δεληγιάννη!

Φασκέλωσε τὸν πόλεμο, μὴ τὸν κηρύξῃς διόλου...
 ἰδέ... οἱ Τοῦρκοι ἔρχονται εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου...
 ὦ φρίκη!.. τὰ κεφάλια μας θὰ μᾶς τὰ κάμουν πῆγαινε...
 ἰδέτε... πετσοκόβονται τῶν Τσάτσων μας ἡ μύταις...

νά! τὸν Καζάξη τὸν κομφὸ δῆς ζεϊμπέκια στήνουν
 ἀπάνω σ' ἕναν εὐσεβὴ καὶ σὺν σφακτὸ τὸν φῆγουν,
 καὶ σὺν τὸν Διόκο τραγουδᾷ κι' αὐτὸ τὸ παλληκάρι:
 «Γιὰ 'δὲς καιρὸ ποῦ διᾶλεξε ὁ Χάρος νὰ μὲ πᾶρῃ»...
 ὁ 'Ρήτσος καὶ ὁ Χαιδᾶς ἐντὸς αἱμάτων πλέει...
 παντοῦ φωνὴ καὶ ὀδυρμός... 'Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει...
 ἐμπρὸς μου βλέπω μ' ἄντερα χυμένα τὸν Σεπτέλιο...
 νά! τοῦ Δεμάθα ἡ κοιλιὰ, τοῦ Πύρλα τὸ καπέλο,
 τοῦ Στεφανίδου ὁ λαιμός, ὁ ἀφαλὸς τοῦ Δούνη...
 ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός... δὲν ἔμεινε βουθύν...
 'Ω! κρύψε με, κυρία μου, 'στὸ πὸ ὄψ σου ἀπ' ἐπίσω...
 λιποθυμῶ... 'κακάρωσα... ἰδοὺ... θὰ ξεψυχήσω...

Εἰς τὸν πρέσβυν τῆς Τουρκίας, ποῦ ζητεῖ φιλονεικίας.

Ζητεῖς, 'Αγκιᾶχ ἐφέντη μου, νὰ μάθῃς τὸ γιατί
 ἀρχίζει νὰ ὀπλίζεται καὶ ἡ Ἑλλὰς μὲ φούρι,
 πῶς εἰς τὸ πόδι ἔτοιμα στρκευμάτα κρατεῖ,
 καὶ γίνονται 'στὰ σύνορα μεγάλα νταβατούρια.
 Ζητεῖς ὁ Θεοδώρακας μας νὰ 'πῇ καλὰ καὶ σώνει
 γιατί ἀγρίεψε κι' αὐτὸς καὶ φόρους μᾶς φερτίνει.

Λοιπὸν, 'Αγκιᾶχ, ἀφοῦ ζητεῖς καὶ σὺ πληροφορίας,
 σοῦ λέγομεν ὁρθὰ κορτὰ πῶς ἔτσι μᾶς ἀρέσει,
 πῶς θέλομεν ν' ἀκούωμεν κι' ὀλίγας μπαταρίας
 καὶ τῶν προγόνων τῆς σκιάς νὰ βγάζωμε 'στὴ μέση.
 'Εξοπλιζόμεθα κι' ἐμεῖς, 'Αγκιᾶχ, ἀν ἀγαπᾶτε,
 γιὰ νὰ μᾶς φοβερίσετε, γιὰ νὰ μᾶς ἐρωτᾶτε.

Κι' ἐνὸς μὲν ταράσσονται τῆς σφαίρας οἱ πλανήται,
 ἐνὸς μὲν εἶναι ἥλιος εἰς τοῦρανοῦ τὰ πλάτη
 κι' ἡ γῆ περὶ τὸν ἥλιον κανονικῶς κινεῖται,
 ὁ Ἑλλήν θὰ ὀπλίζεται εἰς ὅλων τὸ γεινᾶτι,
 νᾶναι φοβέρ' ἀδιόκοπη σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι,
 καὶ δι' αὐτὸ δὲν εἴμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν κρατήσῃ.

Γι' αὐτὸ ἐξοπλιζόμεθα μετὰ μανίας τόσης,
 καὶ οὔτε σὲ φοβοῦμεθα, οὐδὲ καὶ τὸν Σουλτάνο,
 καὶ ἀν, 'Αγκιᾶχ ἐφέντη μου, 'στὸ τέλος μᾶς θυμώσῃ
 θὰ φέρωμεν καὶ εἰκοσι μουλάρια παραπάνω,
 κι' ἄλλας θὰ περαγγεῖλωμεν θανατηφόρους ὕλας,
 καὶ ἄλλας θὰ βυθίσωμεν 'στὴν θάλασσαν τορπίλας.

'Εν τούτοις σὲ παρακαλῶ νὰ μᾶς 'ρωτήσῃς πάλι
 καὶ νὰ ζητῇς δι' ἔλα μας εἰδήσεις ἀκριβεῖς,
 γιατί, ἀν παύσῃς νὰ 'ρωτᾷς καὶ σὺ καθὼς κι' οἱ ἄλλοι,
 θὰ παύσῃ καὶ ὁ πυρετὸς τῆς προπαρασκευῆς.
 Αὐτὰ σοῦ λέγω, φίλτατε, καὶ τέμενᾶ σοῦ κἀνω,
 καὶ χαιρετίσματα πολλὰ εἰς τὸν Χαμίτ Σουλτάνο.

'Ενδύματα χειμερινά,
 πολὺ ὀφθαλμὰ καὶ φτηνά.
 Κομφότατα ἐνδύματα καὶ πᾶμφοθῆνα συγχρόνως
 Σωτήρχος ὁ γνωστότατος ἔχει νὰ ἔδῃ μόνος.
 Εἰς τὴν Χρυσόσπηλῳτισσα τὸ μαγαζὶ του κείται,
 καὶ ὅσοι ὅσοι τρέφετε σ' αὐτὸν νὰ ἐνδύσῃτε.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυσιῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητοῦνται,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
 μ' ὀρητήρια, σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρα.